

VOINȚA! – PUTEREA ALEGERII TALE

Prima Tipărire, 1996

Copyright © 1996 ținută de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)
PO BOX 328
Rogue River, OR 97537
U.S.A.

Toate drepturile sunt rezervate. Vă este dată permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția ca să fie duplicată în întregime, fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru copii adiționale, cât și pentru a primi o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la adresa următoare:

BOOKLETS
P.O. BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537
U.S.A.

VOINȚA! – PUTEREA ALEGERII TALE

Ce este voința? Sora White a scris:

“Aceasta (voință) este puterea de conducere în natura omului, puterea de decizie, sau de alegere. Totul depinde de acțiunea corectă a voinței.” Steps to Christ, p 47.

Așadar, voința este puterea alegerii noastre, este puterea deciziei noastre, și este puterea de conducere, sau forța, în natura noastră.

Când putem să ne folosim voința? Când trebuie voința să-și facă rolul? Își îndeplinește rolul în orice acțiune a vieții. Noi nu putem face nici un lucru fără voința noastră. Când ne trezim dimineața și până când mergem noaptea la culcare, noi ne folosim în mod continuu voința pentru a face decizii. Astfel **începem să ne dăm seama că viețile noastre sunt formate din alegeri și acțiuni diferite pe care le facem.** Iar când alegem în mod continuu să repetăm o anumită faptă noi începem să formăm obiceiuri. Și prin obiceiurile noastre particulare, ne sunt formate caracterele.

“El acționează după principiile cu care s-a obișnuit. Astfel faptele repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul, și prin caracterul nostru, destinul nostru este hotărât pentru veșnicie.” Christ’s Object Lessons, p 356.

“Cuvintele și faptele formează caracterul.” That I May Know Him, p 141.

Astfel **noi devenim exact ceea ce alegem noi înșine să fim.** Dacă alegem să ne formăm caractere rele, atunci vom secera distrugerea veșnică. Însă dacă vom alege să ne formăm caractere neprihănite atunci vom secera viața veșnică. Iar aceasta este totul ceea ce înseamnă pentru noi, pentru că astfel vom putea să ne petrecem veșnicia împreună cu Împăratul și Mântuitorul nostru îndurător. Acesta e motivul pentru care dânsa a spus că “totul depinde de acțiunea corectă a voinței.”

Cu aceasta în gând, haideți să ne întoarcem atenția spre Adam înainte de căderea sa. Dumnezeu spune:

“Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...” Geneza 1:26.

De ce a folosit Dumnezeu două cuvinte pentru a descrie formarea omului– după *chipul (imaginea)* Sa și după *asemanarea* Sa? În asemănarea și chipul sau imaginea lui Dumnezeu putem înțelege atât forma Sa exterioară cât și forma interioară– sau caracterul. (NOTĂ: – cuvântul ebraic pentru imagine înseamnă o figură reprezentativă). Astfel noi am fost creați pentru a reprezenta pe Dumnezeu atât în aparența exterioară cât și cea interioară a caracterului Său!

“Omul a trebuit să poarte imaginea lui Dumnezeu, în asemănarea exterioară și în caracter.” Patriarchs and Prophets, p 45.

“Domnul n-a făcut pe om pentru a fi răscumpărat, ci pentru a purta imaginea Sa.” Letter 69, February 7, 1897 (Manuscript Release #701, p 11).

“Dumnezeu a creat pe om, pentru ca fiecare facultate să poată fi facultatea minții divine...” Christ’s Object Lessons, p 355.

Ce gând solemn este acesta! Dumnezeu a creat fiecare persoană din această lume cu capacități care dacă sunt dezvoltate și folosite în mod înțelept, acestea ar putea să reflecte gândirea sau mintea divină în fiecare faptă pe care o fac.

A fost Adam perfect când a fost creat? Da, a fost. A avut Adam o natură fără de păcat, perfectă? Da, a avut. A fost creat cu un caracter perfect și complet? Nu, el n-a fost creat astfel!

“A fost posibil pentru Adam, ca înainte de cădere să-și formeze un caracter neprihănit prin ascultare de Legea lui Dumnezeu. Însă el n-a făcut aceasta, și datorită păcatului său naturile noastre sunt căzute...” Steps to Christ, p 62.

Așadar Adam n-a fost creat cu un caracter perfect și complet. Caracterul său a fost imperfect sau neformat. Însă lui i s-a oferit oportunitatea și capacitatea pentru a-și forma și perfecționa caracterul prin folosirea voinței sale în a face decizii corecte, fapte neprihănite, în a-și forma obiceiuri neprihănite, iar astfel formându-și și perfecționându-și un caracter neprihănit.

Adam n-a avut înclinații în el însuși care să-l îndemne să facă răul, însă el a fost liber să-și supună voința lui Satana și să aleagă răul dacă a dorit astfel. Iar din nefericire, aceasta este exact ceea ce Adam a ales să facă de bunăvoie.

Datorită păcatului lui Adam, natura umană a căzut și a devenit păcătoasă, plină de răutate și poftă și dorințe răutăcioase. Acuma omul a avut o înclinație foarte puternică pentru a continua în păcat, care n-a fost prezentă mai înainte. Acuma când omul este ispitit să facă răul, natura lui căzută, cu toate dorințele și înclinațiile rele, este înclinată cu o dorință copleșitoare să urmeze sau să cadă sub ispită, în timp ce conștiința sa îi spune să reziste ispitei și să facă binele. Astfel, **o luptă începe în el însuși hotărând să cadă sub ispită sau să reziste și să urmeze pe Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că omul va fi forțat să-și folosească voința pentru a decide care cale să urmeze.**

S-a întâmplat ceva cu voința noastră după cădere? Da.

“Această voință, care formează un factor atât de important în caracterul omului, la cădere a fost dăruită sub controlul lui Satana; iar de atunci încolo a lucrat la voința omului pentru a-l face să dorească și să împlinească plăcerea sa, însă aceasta spre ruină totală și nenorocirea omului.” Testimonies, vol 5, p 515.

Astfel cu controlul Satanei asupra voinței, și cu natura căzută a omului exercitând aproape o dorință copleșitoare de a păcătuți, cu siguranță noi n-am putea și n-am reuși să biruim păcatul? Noi am continua să avem lipsă de suficientă putere în noi înșine pentru a fi capabili să rezistăm ispitei, și să câștigăm control asupra voinței noastre în ordine pentru a o forța pe calea rezistenței și biruinței. Noi ne-am găsi în mod continuu cedând ispitei și alegând să păcătuim chiar dacă nu am dori astfel. Apostolul Pavel ne spune exact acest lucru:

“Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că cei drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva Legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă vă izbăvi de acest trup de moarte?” Romani 7:18-19, 22-24.

Există vreo speranță pentru rasa umană sub aceste condiții? Nu, noi am continua să fim slujitorii păcatului și să rămânem sub sclavia lui Satana. Toate lucrurile bune pe care le-am face,

toată neprihănirea noastră, ar fi ca hainele murdare înaintea lui Dumnezeu. Satana ar continua să ne pretindă ca fiind ai lui, iar el ar fi stăpânul și tatăl nostru.

Singura speranță pentru întreaga familie umană ar fi ajutorul de la Dumnezeu!

“Rezultatul mîncării din pomul cunoștinței binelui și răului este manifestat în fiecare experiență a omului. **În natura sa se află o tendință spre rău, o forță pe care dacă nu este ajutat nu poate s-o reziste.** Însă pentru a rezista împotriva acestei forțe, pentru a obține idealul pe care sufletul său doar pe acesta îl consideră a fi de valoare, el va găsi putere doar într-o singură putere...” Education, p 29.

Însă Dumnezeu nu poate doar să ierte pe om și păcatul său, pentru că aceasta ar dovedi penalitatea a fi fără de folos, iar păcatul ar fi permis să rămână pentru totdeauna. Singura cale prin care a fost posibil să rupă pretenția și înrobirea lui Satana de’asupra noastră și să salveze omenirea, ar fi ca un fiu al rasei umane să aleagă să trăiască întreaga sa viață fără să păcătuiască. Pentru a se lupta în mod continuu împotriva dorinței covârșitoare și poftelor naturii umane căzute; pentru a-și forța voința în mod continuu pentru a birui ispitele, depinzând de Dumnezeu pentru ajutor, iar apoi să umble pe calea umilă a ascultării de poruncile lui Dumnezeu în mod perfect. Aceasta este singura cale pentru a rupe controlul lui Satana de-asupra voinței noastre și pretenția de a fi ai lui, fiindcă doar aceasta ar dovedi că Legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și bună, și că poate să fie ascultată în mod perfect de omenire. **Nu există o altă cale pentru mântuirea și eliberarea omului din sclavia lui Satana și a păcatului!**

“Dreptatea cere nu doar ca păcatul să nu fie iertat, ci și ca penalitatea morții să fie executată. Dumnezeu, în darul sigurului Său Fiu născut, amândouă cererile au fost împlinite. Prin moartea Sa în locul omului, Hristos a îndeplinit penalitatea și a aprovizionat iertare.

“Omul prin păcat a fost separat de viața lui Dumnezeu. Sufletul său este paralizat prin mecanismele lui Satana, autorul păcatului. El însuși nu este capabil să realizeze păcatul, e incapabil să aprecieze și să-și însușească natura divină. Dacă ar fi fost adusă aproape ca el s-o poată ajungă ușor, acolo nu ar fi nimica în aceasta încât inima sa naturală s-o dorească. Puterea fermecătoare a lui Satana este asupra lui. Toate vicleșugurile ingenioase pe care diavolul le poate sugera sunt prezentate minții lui pentru a preveni orice impuls bun. Orice facultate și putere care i s-au dat de Dumnezeu a fost folosită ca o unealtă împotriva Binefăcătorului divin. Astfel, cu toate că El îl iubește, Dumnezeu nu poate să-i dăruiască în siguranță darurile și binecuvântările pe care El dorește să le împartă.

“Însă Dumnezeu nu va fi biruit de Satana. El a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca prin luarea asupra Sa a formei și naturii umane, umanitatea și divinitatea combinate în El să înalțe pe om pe cântarul valorii morale cu Dumnezeu.”

“Nu există nici o altă cale pentru salvarea omului.” Selected Messages, book 1, p 340-341.

Dumnezeu, Tatăl nostru îndurător și binecuvântat, a dăruit pe singurul Său Fiu pentru a deveni os din oasele noastre, și carne din carnea noastră; pentru a fi Substitutul nostru, Siguranța noastră și Sacrificiu pentru păcat; iar aceasta, pentru a Se lupta și a birui pe dușmanul nostru puternic.

Acuma, a biruit Hristos pe Satana având natura umană asupra Lui, sau a biruit prin natura necăzută pe care îngerii și Adam a avut-o înainte de cădere?

“Cu adevărat El [Hristos] n-a luat asupra Sa natura îngerilor; ci El a luat asupra Lui sămânța lui Avraam. Prin urmare, **a trebuie să se asemene fraților Săi în toate lucrurile,** ca să

poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit, în ceeace a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:16-18 (tradus din Engleză KJV).

Așadar, Hristos a avut natura omului asemenea lui Avraam, ceeace înseamnă că Hristos a trebuit să fi avut natura omului după cădere. Însă unii vor interpreta și vor gândi aceste scripturi în mod diferit, spunând că Hristos a luat într-adevăr natura omului și devenind un om, însă că El n-a luat natura căzută și păcătoasă pe care noi o avem astăzi. Este aceasta adevărat? Haideți să ne uităm mai îndeaproape la textul pe care l-am citit.

“Și prin faptul că El [Hristos] Însuși a fost ispitit, în ceeace a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:18.

Hristos a suferit prin ispitire. Acuma, de ce ar suferi Hristos când a fost ispitit dacă El a avut doar o natură umană necăzută? Nu ar fi fost ușor să spui nu păcatului, dacă n-ai avea nici o pornire sau dorință interioară pentru a păcătui? Desigur, ar fi. Atunci de ce a suferit Hristos când a venit ispita în calea Sa?

“Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui și momit.” Iacov 1:14.

Astfel vedem că fiecare om este ispitit când dorințele și poftele din natura sa umană, se luptă și îl îndeamnă să păcătuiască. Ce fel de natură umană trebuie să ai în ordine pentru a avea dorinți și pofte coplășitoare ca să te îndemne să păcătuiești? Trebuie să ai o natură umană în condiția ei căzută!

Mântuitorul nostru drag a avut aceiași natură, aceiași natură căzută, păcătoasă așa cum avem noi, așa încât El să fie ispitit așa cum noi suntem ispitiți, și biruiți.

“Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Evrei 4:15.

Astfel Hristos “a fost ispitit ca și noi” cu aceiași natură căzută, cu aceleași porniri și dorinți coplășitoare de a păcătui, însă cu toate acestea El n-a păcătuie nici măcar o dată.

“Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi **în toate lucrurile** ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele noastre.” Evrei 2:17.

Suferința pe care a experimentat-o Hristos asupra ispitei a fost prin luptă împotriva ei și folosind toată puterea ființei Sale prin a Se prinde de voința Sa, forțând-o să reziste și să biruiască ispita, alegând să urmeze voința lui Dumnezeu în toate lucrurile, și apoi umblând și făcând voința perfectă a lui Dumnezeu.

“Pavel declară, ‘Sunt răstignit cu Hristos...’ Gal 2:20. Nu există nimic mai greu decât crucificarea voinței. **Hristos a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi; însă voința Lui a fost păstrată mereu de partea voinței lui Dumnezeu.** În umanitatea Sa El a avut aceiași voință liberă pe care Adam a avut-o în Eden. El ar fi putut să cedeze ispitei așa cum a cedat Adam, și Adam prin a-L crede pe Dumnezeu și prin a fi împlinitor al cuvântului Său, ar fi putut să reziste ispitei așa cum a rezistat Hristos. Dacă Hristos ar fi dorit, El ar fi putut să poruncească pietrelor să se transforme în pâine. El ar fi putut să Se arunce de pe strașina Templului. El ar fi putut să cedeze ispitei lui Satana de a Se închina lui, uzurpatorul lumii. Însă de fiecare dată l-a întâmpinat pe ispititor cu, ‘stă scris.’ El a fost în ascultare perfectă voinței lui Dumnezeu, iar voința lui Dumnezeu a fost descoperită în întreaga Sa viață...

“Aceia care urmează pe Hristos, dacă vor să devină compleți în El trebuie să-și păstreze voința predată voinței lui Dumnezeu.” Our High Calling, p 107 (Manuscript 48, 1899).

Aceasta distruge doctrina falsă al acelor care învață că după convertire, creștinul nu trebuie să-și exercite puterea voinței pentru a spune nu ispitei, că doar prin credință va birui. Însă aceasta nu este adevărat, pentru că Mântuitorul nostru ne-a arătat cum să biruim ispita, prin a-ți supune voința voinței lui Dumnezeu în fiecare moment al vieții noastre. Hristos, prin exemplul Său, a arătat fiecăruia dintre noi cum să biruim cu o natură umană, decăzută și păcătoasă.

Sora White ne arată aceasta și mai clar, și scrie:

“El a luat asupra Sa natura umană suferindă și căzută, degradată și întinată de păcat.” Bible Commentary, vol 4, p 1147 col 2.

“El a luat natura căzută a omului angajându-se să învingă pe dușmanul puternic care a triumfat asupra lui Adam.” Review and Herald, February 24, 1874 (vol 1, p 140 col 3).

“...El a fost întotdeauna pur și nepătat, **cu toate acestea El a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă.**” Review and Herald, Decembrie 15, 1896 (vol 3, p 421 col 2).

Hristos nu a păcătuit în ordine pentru a obține natura noastră păcătoasă, ci El a luat-o asupra Sa în ordine pentru a îndura aceleași înclinații puternice din lăuntru omului și pentru a le birui—fiind exemplul nostru perfect.

“El știe cât de puternice sunt înclinațiile inimii firești, și El va ajuta în orice timp de ispitire.” Testimonies, vol 5, p 177.

Dumnezeu să fie laudat! V-ați oprit vreodată să vă gândiți la umilița lui Hristos pe care a avut-o în ordine pentru a Se coborâ de la cea mai înaltă poziție din ceruri, unde îngerii se închinau la picioarele Sale, așteptând cu nerăbdare să împlinescă orice poruncă a Sa? Să renunțe la tot de acolo, să Se coboare din poziția Sa alături de Tatăl, și să devină una cu creațiunea Sa în ordine pentru a ne arata exact cum trebuie să biruim tot păcatul și ispitele, și să ne întoarcem iarăși înapoi în favoarea lui Dumnezeu? V-ați oprit vreodată să vă gândiți cât de umilitor a fost aceasta pentru Fiul lui Dumnezeu? Cu toate acestea, acolo sunt atât de mulți creștini astăzi care nu pot să-și ridice crucea și să-L urmeze pe Hristos.

A avut Hristos un caracter perfect și complet când s-a născut? Nu, El n-a avut.

“Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, **să desăvârșească prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.**” Evrei 2:10.

“Măcar că era Fiu, **a învățat să asculte prin lucrurile prin care a suferit; și după ce a fost făcut desăvârșit**, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice...” Evrei 5:8-9.

“A fost în ordinea lui Dumnezeu ca Hristos să i-a asupra Sa forma și natura căzută a omului, pentru ca să poată fi desăvârșit prin suferință, și ca El Însuși să îndure puterea feroce a ispitelor lui Satana, așa ca să poată să înțeleagă cum să ajute pe cei care vor fi ispitiți.” Spirit of Prophecy, vol 2, p 39.

“Hristos a venit să stea la capul umanității, să formeze pentru noi un caracter perfect.”
Review and Herald, November 24, 1904 (vol 5, p 91 col 1).

O, frații și surorile mele, Hristos a fost victorios asupra fiecărei ispite. El a luptat deja toate bătăliile pe care noi va trebui vreodată să le luptăm pentru perfecționarea caracterelor noastre, iar El a obținut biruință asupra fiecărui păcat care există printr-un conflict covârșitor între omul tare și dușmanul cel puternic, în ordine pentru a ne elibera din sclavia păcatului!

“Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jăfuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? numai atunci îi va jăfui casa.” Matei 12:29.

Aici sunt niște simboluri care trebuiesc definite. Pe cine reprezintă omul tare? Este Satana. Ce reprezintă casa omului tare? Casa este teritoriul său— ceeace este această lume. Cum a legat Hristos pe omul cel tare? Hristos a biruit fiecare ispită pe care Satana a adus-o în calea Sa. El a triumfat asupra Satanei, iar Satana astfel n-a avut nimica cu ce să poată triumfa asupra lui Hristos. În Ioan 14:30 Hristos ne spune: “stăpânitorul lumii acesteia nu are nimica în Mine.”

Ce înseamnă să jefuiești lucrurile și casa lui Satana? Aceasta înseamnă a-i elibera pe prizonierii de sub stăpânirea lui, sau a-i elibera de controlul și puterea sa (vezi Isaia 14:12, 17). Satana a dorit ca noi să rămânem sub robia și captivitatea lui pentru totdeauna, cu nici o posibilitate de scăpare. Însă Hristos nu a permis ca aceasta să se întâmple. El n-a dorit ca voința noastră— libertatea de a alege pe cine dorim să ascultăm— să fie distrusă, iar El a asigurat această putere de alegere pentru omenire ca s-o folosească după dorință.

“Dumnezeu nu a plănuit ca voința noastră să fie distrusă, pentru că **doar prin folosirea acesteia putem să îndeplinim ceeace EL dorește ca noi să facem.** Voința noastră trebuie să fie supusă Lui, pentru ca s-o putem primi iarăși, curățată și rafinată, iar astfel legată în simpatie cu cel Divin, pentru ca El să poată turna prin noi valurile iubirii și puterii Sale. **Oricât de amară și dureroasă ar putea să apără această predare a voinței, al inimii îndărătnice, cu toate acestea îți este de folos.**” Mount of Blessing, p 62.

Hristos ne-a elibert din puterea lui Satana și din păcat, arătându-ne un exemplu perfect cum putem să biruim deasemenea păcatul desăvârșindu-ne caracterele. Iar noi putem să facem aceasta! Însă noi trebuie să ne predăm lui Dumnezeu, devenind convertiți, și înțelegând puterea voinței.

“**Fortăreața [adopostirea de păcat] păcatului se află în voință.**” Letter 24a, January 27, 1890 (Manuscript Release #448, p 12-13).

Însă unii nu știu cum să se predea lui Isus și să devină convertiți—născându-se din nou și obținând o inimă nouă.

“Ce este o inimă nouă? Este o minte nouă. Ce este mintea? Este voința. Unde îți este voința? Este fie de partea lui Satana sau de partea lui Hristos. Acuma depinde de tine. Îți vei pune astăzi voința de partea lui Hristos? Aceasta este inimă nouă. O minte nouă. ‘Îți voi da o inimă nouă.’ Atunci haideți să începem aici.

“Convertirea este simplă, foarte simplă. Să începem chiar aici pentru a veni în împărăția cerului. Cum? Ca un copil mic. Pe cât de simplu e posibil. S-ar putea să treci prin toate misterele nașterii din nou, și nu poți să faci pe cineva să înțeleagă, sau chiar tu însuși să înțelegi. Însă cel mai bun lucru pentru tine este să-ți dăruiești mintea lui Isus Hristos, iar mintea este voința...” Manuscript 36, September 19, 1891 (Manuscript Release #551, p 3).

“Mulți întreb, ‘Cum trebuie să mă predau lui Dumnezeu?’ Tu dorești să te predai lui Lui, însă ești slab în putere morală și controlat de obiceiurile vieții tale de păcat. Promisiunile și deciziile tale sunt ca frânghiile de nisip. Tu nu-ți poți controla gândurile, impulsurile, afecțiunile. Cunoașterea promisiunilor tale încălcate și al angajamentelor pierdute îți slăbește încrederea în sinceritatea ta, și te faci să te simți că Dumnezeu nu te acceptă; însă nu e nevoie să fi deznădăjduit. Ceace ai nevoie să înțelegi este puterea adevărată a voinței. Aceasta este puterea de guvernare din natura omului, puterea deciziei, sau a alegerii. Totul depinde de acționarea corectă a voinței. Puterea alegerii a fost dăruită oamenilor de Dumnezeu; este a lor pentru a o folosi. Tu nu-ți poți schimba inima, tu însuși nu-ți poți dărui afecțiunile lui Dumnezeu; însă tu poți să alegi să-L slujești. Tu poți să-I dăruiești voința ta; Apoi El va lucra în tine voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere. Astfel natura ta întregă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; afecțiunile îți vor fi centrate asupra Lui, gândurile tale vor fi în armonie cu El.

“Dorințele de bunătate și sfințire sunt bune atât cât merg înainte; însă dacă te oprești aici, ele vor fi în zadar. **Mulți vor fi pierduți în timp ce au sperat și au dorit să fie creștini. Ei nu ajung acolo unde să își predea voința lui Dumnezeu. Ei nu aleg acuma să fie creștini.**

“Prin exersarea corectă a voinței, o schimbare întreagă poate să fie făcută în viața ta. Prin predarea voinței tale lui Hristos, tu te aliezi cu puterea care este mai presus de toate principalitățile și puterile. Vei avea putere de sus pentru a te ține statornic, iar astfel printr-o predare constantă lui Dumnezeu, vei fi întărit pentru a trăi a viață nouă, chiar viața credinței.” Steps to Christ, p 46-47.

Biruind obiceiurile și formele păcatului, străduindu-ne să intrăm pe poarta cea strâmtă, nu va fi ușor. Vom avea nevoie de toată puterea pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o pentru a ne folosi voința cu eficiență, și pentru a lupta cu succes împotriva păcatelor care ne prind atât de ușor. Și doar aceia care vor face aceasta vor obține împărăția cerului.

“Satana și oștirea sa se luptă împotriva guvernământului lui Dumnezeu, și toți care au dorința să-și predea inimile Lui și să asculte de cererile Sale, Satana va încerca să-i necăjească, și să-i biruiască cu ispitele sale, pentru ca să-i descurjeze și să renunțe la luptă.” Testimonies, vol 1, p 397.

Hristos ne-a spus despre această luptă, și deasemenea ne-a spus despre cei care o vor câștiga.

“Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, **Împărăția Cerurilor se i-a cu năvala, și ceice dau navală pună mână pe ea.**” Matei 11:12.

Ce înseamnă aceasta? Mai întâi să definim câțiva termeni. Unde este Împărăția cerurilor? Vorbește Hristos despre Împărăția reală de sus, sau vorbește El într-un sens spiritual?

“Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns El le-a zis: ‘**Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: ‘Uite-o aici, sau: Uite-o acolo!’ Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.**” Luca 17:20-21.

Astfel Împărăția lui Dumnezeu se află în launtrul nostru. Acuma, ce înseamnă a da cu năvala? A da cu năvala înseamnă a-ți folosi toate puterile pentru a lupta împotriva păcatului, și folosind puterea voinței pentru a obține Împărăția cerurilor cu năvala sau prin forță.

“Prin marile adevăruri cu care am fost privilegiați să le primim noi ar trebui prin puterea Duhului Sfânt să devenim canale vii de lumină. Atunci ne-am putea apropia de scaunul de îndurare și să vedem curcubeul promisiunii și ingenunghind cu inimile smerite să **căutăm Împărăția cerurilor cu o violență spirituală care ar aduce răsplata sa. Noi am lua-o prin forță așa cum a făcut Iacov.**” SDA Bible Commentary, vol 5, p 1089 col 2.

Ce înseamnă aceasta, s-o “luăm cu forța așa cum a făcut Iacov?” Ce a făcut Iacov?

“Iacov a fost înfricoșat și frământat în timp ce a căutat prin puterea sa să obțină biruința. El nu a recunoscut pe vizitatorul divin crezând că a fost un dușman, și s-a luptat cu el atâta timp cât a avut putere. Însă când s-a aruncat asupra îndurării lui Dumnezeu, el a realizat că în loc să fie în mâinile dușmanului, el a fost înconjurat în brațele iubirii infinite. El a văzut pe Dumnezeu față către față iar păcatele sale au fost iertate. ‘Împărăția Cerurilor se i-a cu năvala, și ceice dau cu năvala pun mâna pe ea.’ Această violență are nevoie de întreaga inimă. A avea o minte împărțită înseamnă a nu fi statornic. Rezoluție, renunțare de sine, și efort consacrat sunt cerute pentru lucrarea de pregătire. Înțelegerea și conștiința pot fi unite; însă dacă voința nu este pusă la lucru, noi nu vom avea succes. Orice facultate și simțământ trebuie să fie angajate. Ardoare și rugăciune stăruitoare trebuie să i-a locul nepăsării și indiferenței. Doar prin efort serios și determinat, și credință în meritele lui Hristos putem să biruim, și să câștigăm Împărăția Cerurilor. Timpul pentru lucru este scurt. Hristos va veni curând a doua oară.” SDA Bible Commentary, vol 1, p 1095 col 2.

“Noi trebuie să intrăm pe poarta îngustă....Satana și-a pus agenții săi activi de-alungul drumului pentru a disputa calea fiecărui suflet. Hristos a încurajat urmașii Lui să nu fie intimidăți. Grabiti-vă, mergeți înainte. ‘Nevoiti-vă să intrați pe poarta cea strâmtă. Căci vă spun, că mulți vor cauta să intre, și nu vor putea’ (Luca 13:24). **Idoli îndrăgiți și doriți vor trebui să fie renunțați, iar păcatele care au fost tolerate, chiar dacă se ajunge atât de aproape ca să scoți ochiul drept sau să tai mâna dreaptă. Lupăți-vă din răspuțeri! Forțați-vă să mergeți prin armatele iadului care vi se opune pe cale.**

“O, noi trebuie să ne străduim foarte mult să impresionăm asupra fiecărui suflet că este un cer de câștigat și un iad de fugit. **Fiecare energie a sufletului trebuie să fie trezită pentru a-și forța intrarea, și să prindă împărăția cu forța.** Satana este activ, iar noi trebuie să fim activi deasemenea. Satana e de neobosit și perseverent, iar noi trebuie să fim la fel. Nu este timp pentru a aduce scuze și pentru a învinovăți pe alții pentru alunecarea noastră; nu e timp pentru a flata sufletul, că dacă circumstanțele ar fi fost mai favorabile ar fi fost mai bine și mai ușor să facem lucrările lui Dumnezeu. Noi trebuie să spunem chiar și aceluia care pretind să creadă în Hristos, că ei trebuie să înceteze a mai ofensa pe Dumnezeu prin scuze păcătoase.

“Isus a aporvizionat pentru orice urgență. Dacă ei vor merge unde El îi va conduce, El va face locurile colțuroase netede. El, prin experiența Sa va crea o atmosferă pentru suflet. El închide ușa și aduce sufletul într-un loc retras cu Dumnezeu, iar sufletul novoiș trebuie să uite pe oricine și orice, cu excepția lui Dumnezeu. Satana va vorbi cu el, însă vorbește tare lui Dumnezeu iar El va împinge înapoi umbra drăcească a lui Satana. Cu inimi umile, supuse și mulțumitoare ei vor veni spunând: ‘Bunătaea Ta m-a făcut mare.’ Căutătorul sincer vine de la întâlnirea lui cu Dumnezeu, bogat în asigurarea iubirii Sale, pentru a merge înainte pentru a răspândi o rugăciune cerească oriunde merge. El poate să vorbească despre neprihănirea lui Hristos; el poate vorbi despre iubirea lui Dumnezeu cu sinceritate. El s-a încrezut și știe că Domnul este bun.” Letter 16f, May 9, 1892 (Manuscript Release #995, p 7-9).

1 Corinteni 9:25 și Fapte 14:22 ne spune la fel, că trebuie să ne luptăm pentru a birui, și că prin multă suferință vom intra în împărăția lui Dumnezeu. Însă înainte să putem birui totul, noi trebuie să ne predăm voințele lui Dumnezeu devenind convertiți pentru serviciul Său.

În timp ce rămânem egoiști, neconvertiți și fără evlavie, **noi nu avem putere deloc pentru a sta împotriva și a rezista ispitele, iar în această condiție neconvertită toată neprihănirea noastră este ca hainele murdare.**

“Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul.” Isaia 64:6.

Astfel în această condiție neconvertită și egoistă, toată neprihănirea noastră este ca hainele murdare.

“E imposibil ca omul, prin el însuși, să păstreze Legea; pentru că natura omului este depravată, deformată, și cu totul neasemănată cu caracterul lui Dumnezeu. **Faptele inimii egoiste sunt ‘ca un lucru necurat;’ și ‘toată neprihănirea noastră este ca hainele murdare.’**” Mount of Blessing, p 54.

Pentru că cel neconvertit sau egoist nu are nici o putere să stea împotriva ispitelor, în ce poziție ne vom găsi dacă nu avem putere să rezistăm? Noi am fi cu totul doborâți la pământ. În această condiție, cum am putea să ajungem la piciorul crucii pentru a deveni convertiți și justificați înaintea lui Dumnezeu? Noi n-am putea să ne ridicăm și să mergem acolo pentru că nu avem putere să facem astfel! Așadar, cum ajungem la piciorul crucii?

“Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Ioan 12:32.

Cuvântul grec folosit aici pentru a “atrage” în mod literal înseamnă “a târî.” Iar fiind culcați sau doborâți la pământ, fără nici o putere pentru a ne ridica, aceasta ar fi singura cale de a ajunge acolo.

“Omul nu poate să lucreze mântuirea de unul singur fără puterea pregătită de sus, și **Dumnezeu nu va face pentru om ceace El cere ca omul să facă pentru el însuși, prin cooperarea sa binevoitoare și serioasă.** Omul, în lucrarea de salvare a sufletului, este cu totul dependent de Dumnezeu. El nu poate de unul singur să facă nici un pas către Hristos fără Duhul lui Dumnezeu [atrăgându-l], iar această atragere va fi întotdeauna, și va continua până când omul întristează Duhul Sfânt prin refuzarea sa persistentă.” Letter 135, 1898 (Manuscript Release #99, p 26), (vezi deasemenea Selected Messages, book 1, p 390-391).

Vom fi noi atrași la cruce dacă nu dorim aceasta? Sigur că nu. Noi trebuie să fim doritori pentru a fi atrași la cruce. Timpul care ne va lua pentru a ajunge acolo, va fi în proporție cu bunăvoința noastră pentru a dori să ajungem acolo.

O dată ce am ajuns la piciorul crucii, vom privi Mântuitorul nostru bătut și sângerat atârnat acolo, și vom ajunge la realizarea că “păcatul meu este care a cauzat aceasta Mântuitorului și Dumnezeului meu.”

Apoi vom începe să realizăm păcătoșenia teribilă al păcatului implorând iertare, mărturisind și părăsind păcatele noastre din trecut. 1 Ioan 1:9 devine o promisiune prețioasă, iar Domnul ne iartă de trecutul nostru mărturisit și părăsit, și ne justifică înaintea Sa. Apoi ne dăruiește puterea și harul pentru a sta, a lupta cu bărbăție bătăliile Domnului în biruința păcatului.

Iar de acum înainte suntem născuți din nou sau convertiți, iar sămânța lui Hristos este plantată în lăuntrul nostru. Și pentru că suntem convertiți iar sămânța lui Hristos este plantată în noi, noi nu mai avem acea haină murdară, acea experiență neconvertită.

Uitându-ne mai în-de-aproape la Isaia 64:6, la condiția neconvertită cu “toată neprihănirea noastră fiind ca hainele murdare,” cuvântul “haină murdară” înseamnă o femeie la ciclul ei de menstruație . Iar în Leviticul se menționează că sângele face necurat orice este atins. Acesta este un exemplu ilustrat foarte bine despre starea noastră neconvertită, neprihănirea noastră fiind ca o haină menstruată.

Însă când suntem născuți din nou, 1 Ioan 3:9 spune că sămânța lui Hristos este plantată înlăuntrul nostru. Iar când o femeie devine însărcinată cu sămânță, ce se întâmplă cu ciclul ei menstrual? Încetează, iar astfel acolo nu mai este sânge pentru a necurați. Iar în această condiție în nașterea din nou, noi devenim însărcinați cu sămânța lui Hristos, sau uniți cu Divinitatea, iar apoi neprihănirea noastră este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Noi nu mai avem experiența unor haine murdare, și astfel putem să îndeplinim faptele neprihănirii, continuând în procesul de sfințire.

“Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră în forma umană să **arate oamenilor că divinitatea și umanitatea combinate nu comite păcat.**” Manuscript 16, February 10, 1898 (Manuscript Release #599, p 3).

Așadar, o dată ce suntem convertiți și începem procesul de sfințire, avem altceva de făcut? Și pentru că ni s-a dat putere să stăm, vom începe să mergem înainte și să avansăm, sau va face Dumnezeu restul pentru noi făcându-ne perfecți fără ca să trebuiască să depunem vreun efort?

“Umblați în lumină.’ A umbla în lumină înseamnă a decide, a exersa gândul, a exercita puterea voinței printr-o încercare serioasă în a reprezenta pentru Hristos într-un caracter plăcut. Înseamnă să pui la o parte posomorârea. Nu trebuie să te odihnești satisfăcut spunând, ‘Sunt un copil a lui Dumnezeu.’ Îl privești pe Isus, iar prin a-L privi devi schimbat după asemănarea Sa? A umbla în lumină înseamnă avansare și progres în relizările spirituale. Pavel declară: ‘Nu că am și câștigat premiul, sau am ajuns desăvârșit;...uitând ce este în urma mea, și arucându-mă spre ce este înainte.’ [Fil 3:12, 13]. A umbla în lumină înseamnă a ‘umbla în mod cinstit,’ a umbla ‘pe calea Domnului,’ a ‘umbla prin credință,’ a ‘umbla prin Duhul,’ a ‘umbla în adevăr,’ a ‘umbla în iubire,’ a ‘umbla într-o viață nouă.’ Înseamnă a ‘aduce la desăvârșire sfințirea în temere de Dumnezeu.’” Sons and Daughters of God, p 200.

“**Nici Duhul lui Dumnezeu nu intenționează să îndeplinească partea noastră în voință sau în faptuire.** Aceasta este lucrarea agentului uman care trebuie să coopereze cu agențiile Divine, ca atunci când **imediat ce ne înclinăm voința pentru a ne armoniza cu voința lui Dumnezeu, harul lui Hristos stă pentru a coopera cu agentul uman; însă nu va fi substitutul pentru a face lucrarea noastră, independent de hotărarea și decizia noastră de a acționa;** de aceea nu este abundența de lumină, și evidența peste evidență, care va converti sufletul. Este doar agentul uman care acceptă lumina, trezindu-și energiile voinței, realizând și recunoscând ceea ce cunoaște ca fiind neprihănire și adevăr, și cooperând cu slujitorii cerești pregătiți de Dumnezeu pentru salvarea sufletului....**Dacă agentul uman nu își înclină inima pentru a împlini voința lui Dumnezeu, și ridicând lucrarea lui Dumnezeu, atunci lumina va străluci în zadar.** Chiar dacă lumina ar străluci de o mie de ori mai mult, convingerea nu ar îndeplini nimica. Dumnezeu știe că El are deja evidență suficientă. ‘Ei au pe Moise și pe Profeți.’ Dacă ei nu vor crede mărturia lor trezindu-se la acțiune, atunci ei nu vor crede nici dacă cineva le-ar fi trimis dintre cei morți.” Letter 135, 1898 (Manuscript Release #99, p 27).

Unii au ideea că harul lui Dumnezeu le este dat pentru a birui ispita, înainte ca ei înșiși să facă ceva în a rezista acea ispită. Însă aduceți-vă aminte din mărturia de mai sus unde ne spune că imediat ce ne-am înclinat voința pentru a se armoniza cu voința lui Dumnezeu, apoi harul lui Dumnezeu stă pentru a coopera cu agentul uman; însă harul Său nu va fi substitutul înfăptuirii lucrării noastre independent de hotărârea și decizia noastră de acționare!

Astfel când o ispită vine în calea noastră, noi trebuie să îndeplinim partea noastră, sau să **facem primul pas în a rezista acea ispită înainte ca harul și puterea lui Hristos să poată coopera cu noi și să ne aducă biruința.**

“Există doar o singură putere care poate să ne aducă în conformitate cu asemănarea lui Hristos, care poate să ne facă statornici și păstrându-ne stabili. **Este harul lui Dumnezeu care vine la noi prin ascultare de Legea lui Dumnezeu.**” My Life Today, p 100.

Noi avem exemple perfecte despre acest proces care sunt în Biblie. Prima a fost în timpul experienței de la Marea Roșie.

Copiii lui Israel au venit la Marea Roșie, și au fost împidicați de a traversa marea. Egiptenii veneu în urma lor și s-a părut că nu a existat nici o șansă de scăpare. Că ei vor fi biruiți de dușmanul cel puternic. Însă ce a făcut Dumnezeu? El le-a spus să meargă înainte, iar copiii lui Israel au trebuit să facă primul pas prin credință punându-și picioarele în apă înainte ca puterea lui Dumnezeu să intervină pentru a da la o parte apele și să-i aducă în siguranță de partea cealaltă victorioși asupra dușmanilor lor (vezi Patriarchs and Prophets, p 290).

O altă experiență a fost la Râul Iordan, același lucru s-a întâmplat iarăși. Copiii lui Israel au trebuit să arate credință în Dumnezeu, a depune efort, iar prin credință să facă primul pas în ascultare de Dumnezeu, și astfel biruind obstacolul care prevenea avansarea lor. Însă ei au trebuit să-și pună picioarele în apă, iar apoi El a intervenit prin puterea Sa, iar astfel ai au fost capabili să biruiască acel obstacol, câștigând biruința.

Ce se va întâmpla dacă în această experiență a nașterii din nou, fiind convertiți și însărcinați cu sămânța lui Hristos în lăuntrul nostru, ca apoi să ne supunem voința lui Satana alegând să păcătuim? Vom cădea din condiția noastră convertită în cea neconvertită, iar experiența hainelor murdare se începe de la început.

Însă ce ar trebui să se întâmple seminței lui Hristos care a fost introdusă în lăuntrul nostru, în ordine pentru ca noi să începem iarăși condiția unei vieți necurate în hainele murdare? Va trebui ca să avortăm acea sămânță afară din noi! Ceeace înseamnă că am fi vinovați de omoarea acelei semințe, sau de a omorâ iarăși pe Hristos prin alegerea noastră de a păcătui iarăși.

“Prin fiecare păcat Isus este rănit din nou...” Desire of Ages, p 300.

“El l-a crucificat iarăși pe Fiul lui Dumnezeu și i-a înfipt din nou inima sângerândă și lovită.” Mount of Blessing, p 10.

O, dragii mei frați și surori, **noi trebuie să biruim păcatele noastre și să ne oprim de a mai crucifica iarăși pe Mântuitorul nostru. Noi trebuie să câștigăm control asupra voinței noastre.**

“Adăpostul de păcat este în voință. Puneți-vă voința de partea lui Dumnezeu; nu vă mai puneți în poziția unui păcătos...” Letter 24a, January 26, 1890 (Manuscript Release #448, p 12-13).

“De ce sunt tinerii și chiar cei de vârstă mai matură atât de ușor conduși în ispită și păcat? Pentru că Cuvântul lui Dumnezeu nu este studiat și meditat așa cum ar trebui să fie. Dacă ar fi fost

apreciat acolo ar fi o corectitudine interioară, putere spirituală, care ar rezista ispitei lui Satana de a face răul. O putere a voinței care e fermă și decisă nu este adusă în viață și caracter pentru că învățătura sfântă a lui Dumnezeu nu este subiectul studiului și al meditației. Nu se depune efortul care ar trebui pentru a asocia mintea cu gândurile curate și sfinte și pentru a o distrage de la ceea ce este necurat și neadevărat. Nu se face alegerea părții mai bune, așezarea la picioarele lui Isus, așa cum a făcut Maria, pentru a învăța lecțiile cele mai sfinte de la Învățătorul divin, pentru ca să fie puse în inimă și practicate în viața zilnică. Meditare asupra lucrurilor sfinte va înalța și va rafina gândirea, și va dezvolta tinere și tineri creștini.” Fundamentals of Christian Education, p 132 (vezi deasemenea Testimonies, vol 5, p 513-515).

“Orice păcat îndrăgît trebuie să fie pus la o parte. Trebuie să te lupți împotriva lui până când obții biruința. Domnul va lucra cu eforturile tale. O dată ce omul mărginit și păcătos își lucrează mântuirea cu frică și cu tremur, Dumnezeu va fi Cel care va lucra în el, voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere. Însă Dumnezeu nu va lucra fără cooperarea omului. El trebuie să-și exercite puterile până la maxim; el trebuie să se pună ca un student apt și binevoitor în școala lui Hristos; iar o dată ce acceptă harul care-i este oferit din belșug, prezența lui Hristos în gânduri și în inimă îi va dărui puterea pentru a decide să pună la o parte orice greutate a păcatului, pentru ca inima să fie umplută de plinătatea lui Dumnezeu și de iubirea Sa.” Fundamentals of Christian Education, p 134.

Nouă ni s-a oferit privilegiul înalt pentru a ne uni împreună cu Domnul nostru, și pentru a depune efort serios pentru a desăvârși sfințirea în temere de Dumnezeu.

“Dumnezeu nu are nevoie de suflete nepăsătoare. Predicatorii câteodată spun oamenilor că ei n-au nimica de făcut, decât să creadă; că Isus a făcut totul, și că faptele lor nu sunt nimica. Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cu claritate că la Judecată cântarele vor fi balanțate în mod corect, iar deciziile vor fi bazate după evidențele aduse...Efortul nostru în faptele neprihănite, pentru noi și pentru mântuirea sufletelor, va avea o influență hotărâtă în recompensa noastră.

“...fiecare ispită rezistată este o biruință de neprețuit în supunerea eului; **îndoiaie puterile spre serviciul lui Isus**, și mărește credința, speranța, răbdarea, și stăpânire de sine.” Review and Herald, October 25, 1881 (vol 1, p 291 col 3), (vezi deasemenea Sons and Daughters of God, p 285, 118; său Youth Instructor, September 20, 1894).

Nouă ni s-a dat privilegiul înalt pentru a dezvolta facultățile minții noastre datorate de Dumnezeu după cea mai înaltă dezvoltare posibilă. Și cât de înaltă este aceasta?

“Pentru minte, suflet, câtși pentru trup, este Legea lui Dumnezeu ca puterea fie obținută prin efort. Ezercitiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu ne-a adus în Cuvântul Său mijloacele pentru dezvoltarea mintală și spirituală.

“Prin a cerceta diferitele părți și studiind relația dintre ele, cele mai înalte facultăți ale minții umane sunt chemate în activitate intensă. Nimenea nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără să-și dezvolte puterea mintală.

“Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit de învățacel fiind sincer, căutând să înțeleagă adevărul, va fi adus în atingere cu Autorul lui; și, **cu excepția alegerii sale proprii, nu există limită la posibilitățile dezvoltării sale.**” Education, p 123-125.

Cât de înaltă este aceasta?

“Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând al gândului uman. Evlavie– a fi ca Dumnezeu– este ținta care trebuie să fie ajunsă.” Education, p 18.

Aduceți-vă aminte că ni s-a spus **“Dumnezeu a creat pe om pentru ca orice facultate să poată fi facultatea minții divine...”** Christ’s Object Lessons, p 355.

O, dragii mei prieteni, acesta este idealul cel mai înalt a lui Dumnezeu pentru noi, pentru ca să dezvoltăm facultățile și caracterele în așa fel ca să putem reprezenta, și pentru a fi asemenea caracterului și gândului lui Dumnezeu și Creatorului nostru! Are Filipeni 2:5 acum o însemnătate mai mare pentru dumneavoastră?

Însă noi putem să alegem să nu urmăm idealul cel mai înalt a lui Dumnezeu pentru noi, iar în loc să perfecționăm și să zidim facultățile noastre, noi alegem să păcătuim și să abuzăm această comoară prețioasă ascunsă în lăuntrul nostru. Însă dacă facem un astfel de lucru, atunci noi trebuie să suferim consecințele veșnice.

“Orice păcat, orice faptă nelegiuită, fiecare încălcare a Legii lui Dumnezeu spune cu o forță de o mie de ori mai mare despre făcător decât despre cel suferind. **De fiecare dată când una dintre facultățile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat este abuzată sau folosită în mod greșit, își pierde pentru totdeauna o parte din vigoarea ei și niciodată nu va mai fi așa cum a fost înainte ca să fi fost abuzată. Orice abuz adus asupra naturii noastre morale în această viață este simțită nu doar pentru timp ci și pentru veșnicie. Chiar dacă Dumnezeu va ierta pe păcătos, cu toate acestea veșnicia nu va recupera acea pierdere voluntară susținută în această viață.** A merge înainte în viața următoare, lipsit de jumătate din puterea care ar putea să fie adusă acolo, este un gând teribil. Zilele de probare pierdute aici pentru a le folosi să câștigăm o pregătire pentru ceruri este o pierdere care niciodată nu va fi recuperată. Capacitățile de bucurie vor fi mai puține în viața viitoare datorită infrațiunilor și puterilor morale abuzate în aceasta viață. **Oricât de înalt vom putea ajunge în viața viitoare, noi am putea să ne înălțăm mai sus, și chiar mai sus dacă am fi făcut tot ce ar fi trebuit din privilegiile și oportunitățile de aur dăruite nouă de Dumnezeu pentru a ne îmbunătăți facultățile noastre aici în acest timp de probare al existenței noastre.”** This Day With God, p 350.

Acesta este un gând foarte solemn! Însă noi nu trebuie să mai continuăm astfel de-acum încolo. Noi putem alege să nu mai facem aceasta!

Cine se va uni cu mine pentru a se strădui “să meargă pe calea cea strâmtă” “...să rămâneți tari în același duh, și să luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei” “voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului...întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce schiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat.”

“Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu” “isprăviți dar acum de făcut; pentru ca după graba voinei să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre.”

“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în tăria puterii Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține pept împotriva uneltirilor diavolului....stați gata dar, având mijlocul

încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții” “căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi nădejdea slavei. Pe El îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

“Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: să vă feriți de curvie; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste.” “De aceea, să lăsăm învățăturile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu” pentru că “Domnul a început ce va sfârși pentru mine” iar El nu va “părăsi lucrarea mâinilor Sale.” (Luca 13:24; Filipeni 1:27; Evrei 12:4, 12-14; 2 Corinteni 8:11; Efeseni 6:10-11, 14-18; Coloseni 1:27-29; 1 Tesaloniceni 4:3-4; Evrei 6:1; Psalmii 138:8).

Așadar haideți să ieșim “la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre ca să mi se umple casa.” Luca 14:23.